

Sygn. akt **IV Ka 1100/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale Piotra Dunala - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniach: 20 stycznia 2023 r., 30 sierpnia 2023 r., 17 października 2023 r., 5 grudnia 2023 r., 9 stycznia 2024 r., 15 lutego 2024 r. oraz 4 kwietnia 2024 r.

sprawy **M. B.**, s. M. i E., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 10 października 2022 r. sygn. akt III K 929/20

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- wymierzoną oskarżonemu w pkt 2 karę pozbawienia wolności obniża do 1 roku i 6 (sześciu) miesięcy,
- wymierzoną oskarżonemu w pkt 3 karę łączną pozbawienia wolności obniża do 1 roku i 9 (dziewięciu) miesięcy;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1100/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 10.10. 2022 r., sygn. III K 929/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1. 2.		M. B.	- stan zdrowia oskarżonego w dniu zdarzenia pozwalał mu na poruszanie się bez użycia kul, w tym wykonanie przysiadu i krótkiego biegu. - sprawcą podpalenia samochodu A. (czyn zarzucany oskarżonemu) nie jest N. Z. .	- opinia biegłego dr. n med. J. R. -zeznania N. Z.	k. 393 – 401 k.495
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
3.	M. B.	sprawcą podpalenia samochodu A. (czyn zarzucany oskarżonemu) jest N. Z.	zeznania D. M.	k. 485	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1. 2.	opinia biegłego dr n. med. J. R. zeznania N. Z.	<p>- nie może budzić wątpliwości, że biegły J. R. dysponuje wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy; ma określone wykształcenie specjalistyczne z zakresu medycyny (jest specjalistą neurologiem oraz specjalistą psychiatrą) , doświadczenie zawodowe a przy tym jest biegłym z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy; jego opinia jest pełna , jasna, wewnętrznie niesprzeczna; nie ma żadnych podstaw dla kwestionowania jej treści, w tym wniosków z niej płynących, które są jednoznaczne i kategoryczne.</p> <p>- nie ma żadnych podstaw do kwestionowania zeznań tego świadka; został w bezzasadny sposób pomówiony przez D. M. o podpalenia samochodu pokrzywdzonych (a więc czyn przypisany oskarżonemu), rzekomo przyznał mu się w rozmowie do tego czynu; świadek w przekonujący sposób zeznał, że „...oskarżonego widzi pierwszy raz na oczy, nie zna go; nie zna też D. M., nie wiedział o co w tej sprawie chodzi, kilkanaście dni temu wyszedł z zakładu karnego, ponad 2 lata był w ZK w Czarnym, od stycznia 2022 r., a wyszedł w lutym 2024 r. ... nic nie wiedział o spaleniu samochodu a., nic takiego nie zrobił, ani komukolwiek o</p>

		tym nie mówił...”; nie ujawniono też jaki motyw miałby mieć ten świadek dla spalenia samochodu pokrzywdzonych, wskazywany przez D. M. za rzekome nierozliczenie się za skradzione perfumy wartości co najwyżej kilkaset złotych jawi się jako kłamliwy i zupełnie nieprzekonujący.
--	--	--

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
3.	zeznania D. M.	- świadek niewiarygodny; jego relacja była tendencyjna i nieprawdziwa; w ocenie sądu odwoławczego zeznania te powstały na potrzeby procesowe oskarżonego, by chronić go a winę „przekierować” na osobę trzecią, tym razem N. Z.;; wg, niego „...spotkał N. Z., który go wyzywał, mówił, że bardzo dobrze mi tak i że się w końcu doigrał i że to A. mi spalił za perfumy, z których się nie rozliczył, miał dla niego sprzedać perfumy, ale wziął dla siebie...”; zdaniem sądu , zdarzenie które relacjonował, w rzeczywistości nigdy nie miało miejsca.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

1.	Obrońca oskarżonego wyrokowi zarzucił:	# zasadny
2.		# częściowo zasadne
3.	1. obrazę przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4, art. 7 oraz art. 5§2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz rozstrzygnięcie niedających się usunąć okoliczności na niekorzyść oskarżonego:	# niezasadne
4.	<p>a. zeznań świadków B. i R. M., poprzez uznanie ich za wiarygodne i ocenę, że występują tylko drobne nieścisłości z uwagi na upływ czasu, podczas gdy zeznania te są sprzeczne - zarówno w zakresie zeznań składanych przez tych samych pokrzywdzonych na różnych etapach postępowania, jak również w zakresie zeznań składanych przez różnych pokrzywdzonych, a ponadto w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, są sprzeczne z dokumentacją medyczną oskarżonego oraz nagraniem z monitoringu (obraz i dźwięk),</p> <p>b. zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego, w zakresie uznanym za niewiarygodne ze względu na sprzeczność z zeznaniami pokrzywdzonych B. i R. M., podczas gdy zeznania tych świadków co do zasady są zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego; jak również wyjaśnienia oskarżonego i świadków dotyczące stanu zdrowia oskarżonego korespondują z zebraną w sprawie dokumentacją medyczną oskarżonego,</p> <p>c. nagrania z monitoringu, wyciągnięcie wniosków z nagrania potwierdzających sprawstwo oskarżonego, bez uwzględnienia całości nagrania - a zatem nie tylko obrazu, ale także dźwięku, bowiem</p>	

nagranie to nie koresponduje z zeznaniami uznanych za w pełni wiarygodnych świadków B. i R. M., w tym także co do chronologii zdarzeń, jak również nie potwierdza sprawstwa oskarżonego,

d. dokumentacji medycznej oskarżonego, poprzez wyciągnięcie z niej wniosków, mimo uznania za wiarygodną, że oskarżony nie potrzebuje kul do poruszania się i mógł zachowywać się jak osoba na nagraniu, która bardzo szybko i sprawnie dokonała podpalenia samochodu, poruszając się bez deficytów, w tym także w pozycji przysiadu, mimo że z dokumentacji medycznej wynika, że oskarżony jest osobą cierpiącą na dolegliwości związane z kręgosłupem ze względu na przebyte urazy i wypadki.

co w konsekwencji spowodowało błędne ustalenie stanu faktycznego i doprowadziło do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwa i orzeczenie wobec niego surowej kary pozbawiania wolności oraz obowiązku naprawienia szkody,

2.obrazę przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez poczynienie przez Sąd I instancji ustaleń z zakresu wymagającego wiedzy specjalnej, bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego neurochirurga celem ustalenia stanu zdrowia oskarżonego oraz jego zdolności poruszania się, w tym z uwzględnieniem sprawnego sposobu poruszania się osoby na nagraniu zdarzenia, mimo stanu zdrowia oskarżonego, trudności w poruszaniu się, konieczności korzystania z kul ortopedycznych,

	<p>a także zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej,</p> <p>co w konsekwencji spowodowało błędne ustalenie stanu faktycznego i doprowadziło do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwa i orzeczenie wobec niego surowej kary pozbawiania wolności oraz obowiązku naprawienia szkody.</p> <p><u>Ewentualnie.</u></p> <p>3.rażąca niewspółmierność kar wymierzonych oskarżonemu w postaci 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 3 lat pozbawienia wolności za przypisane czyny, łącznie zaś karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>4.Oskarżony w osobistej apelacji kwestionował uznanie jego winy, kwestionował nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego antropologa oraz neurochirurga, który oceniłby stan jego zdrowia, możliwości ruchowe i sprawność fizyczną związane z możliwością popełnienia przestępstwa oraz dowodów o stanie jego zdrowia, w jego ocenie sąd „nie przeprowadził całości postępowania dowodowego, dokonał nieobiektywnej i dowolnej oceny dowodów, naruszył zasadę rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1- 2, 4. Zarzuty niezasadne. Brak jest podstaw do skutecznego postawienia Sądowi zarzutu obrazy wskazanych przepisów postępowania oraz błędu w</p>		

ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Powołany przez skarżącego przepis art.4 kpk (zasada obiektywizmu) stanowi, że organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Zasada ta jest wyrazem postulatu ustawowego, ażeby ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu.

O braku obiektywizmu możemy więc mówić w sytuacji, gdy organy procesowe wykonywały czynności procesowe z pewnym osobistym pozytywnym bądź negatywnym nastawieniem, uprzedzeniem, zaś podejmowane w toku postępowania decyzje były stronnicze, bądź gdy przedmiotem oceny i rozważań sądu orzekającego nie był cały zebrany w sprawie materiał dowodowy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 1978r IV KR 4/78, OSNKW 1978, nr 4-5, poz.52 ; wyrok Sądu Najwyższego z 29 czerwca 1999r, V KN 459/97, OSN Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz.10).

Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Podkreślić należy, że stanowisko apelujących, obarczone jest błędem logicznym wewnętrznej sprzeczności. Zarzut obrazu art. 5 § 2 k.p.k. nie może być bowiem podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., gdyż dotyczy wtórnej do

ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów. Zatem przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny (tak: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., LEX nr 1400594 oraz z dnia 6 lutego 2013 r., V KK 270/12, LEX nr 1293868). W konsekwencji podniesienie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. wyklucza możliwość skutecznego wysunięcia zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Tym niemniej naruszenie zasady *in dubio pro reo* jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego; gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny, wynikającej z treści art.7 kpk (wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002r – V KKN 251/01, OSN Prok. i Pr. 2003r, nr 11, poz.5). W przedmiotowej sprawie sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości co do ustaleń faktycznych, których dokonał po ocenie całokształtu materiału dowodowego respektując zasady poprawnego myślenia, co znalazło

odzwierciedlenie w rzeczowym i logicznym uzasadnieniu swojego stanowiska. Dlatego nie można przyjąć, że sąd I instancji naruszając zasadę wynikającą z art.5§2 kpk rozstrzygnął wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, skoro takowych wątpliwości w ogóle nie powziął. Dodatkowo sąd odwoławczy w toku swojego postępowania, uzupełnił postępowanie dowodowe zgodnie w intencją obrońcy i dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego, możliwości poruszania się bez użycia kul, w tym wykonanie przysiadu i krótkiego biegu.

Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem, wyrażanym tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej.

Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazali w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice

ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.). Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosili w związku z oceną czynów zarzucanych oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że oskarżony i jego obrońca tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonywalności, nie przedstawili. Wbrew ich twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona przypisanych mu czynów. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżących całkowicie traci swą przekonywalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami zwłaszcza w postaci wiarygodnych zeznań świadków, innych dokumentów, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątpienia pozwalała Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone

zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacje nie dostarcza dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością ich uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, te środki odwoławcze zawierają jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nich argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów.

Analiza treści sformułowanych przez skarżącego zarzutów oraz ich uzasadnienia prowadzi do wniosku, że skarżący dokonania błędnych ustaleń faktycznych upatrują przede wszystkim w nieuprawnionym – jego zdaniem - obdarzeniu wiarą, zeznań świadków B. i R. M., przy jednoczesnym zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonego, oraz pominięciu części zeznań K. Z..

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

Odnosząc się do tego zarzutu, stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art.7 kpk) wtedy ,gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2§2 kpk),

- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),

- jest wyczerpująco i logicznie
– z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego
– uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424§1 pkt 1 kpk).

W ramach realizacji zasady zawartej w art.7 kpk sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonywujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSNKKW 1974/7-8/154, OSNKKW 1975/9/133).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o której mowa w apelacjach (a także pozostałych zebranych w sprawie) dokonana przez Sąd I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku.

Skarżący nie wykazali aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, oraz dokumentów zebranych w sprawie, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Apelacje zawierają odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadzają się do założenia, że zeznania świadków, którzy zeznawali „niekorzystnie” dla oskarżonego są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego.

Nie budzi wątpliwości ocena zeznań B. i R. M.. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego przekonuje, że w kwestiach istotnych w sprawie, zeznania są konsekwentne i stanowcze i ze sobą zbieżne.

Sąd odwoławczy nie dostrzega też argumentów do przyjęcia, by świadkowie M. mieli interes w tym, aby w sposób, który nie odpowiada prawdzie, przedstawić stan faktyczny.

Oceniając ich zeznania, trzeba podkreślić brak jakiegokolwiek tendencyjności czy złośliwości w ich relacjach. Chcąc zatem zdyskwalifikować te dowody, należałoby przyjąć, że w toku całego postępowania świadczyli w złą wiarę, że zdecydowali się fałszywie oskarżać – to znaczy umyślnie i nieprawdziwie niewinnego człowieka. Brakuje jednak jakichkolwiek danych, które czyniłyby tę czysto teoretyczną tezę choćby w niewielkim stopniu prawdą podobną.

Oceny tej nie zmieniają eksponowane w apelacji obrońcy różnice w kwestiach szczegółowych, by nie powiedzieć drobiazgowych, między tymi świadkami, które są rzeczą naturalną, dotyczą kwestii nieistotnych, niezwiązanych bezpośrednio z czynami zarzucanymi oskarżonemu i nie mogą decydować o wiarygodności

ich relacji. Widać to jaskrawo w kwestii różnic w określaniu marki samochodu. Przecież jest oczywistością, że kobiety z natury rzeczy są mniej zainteresowane motoryzacją, mają trudności z rozpoznawaniem marek samochodów, nie jest to temat ich interesujący; dlatego twierdzenie, że pomylenie konkretnej marki, miałyby decydować o prawdziwości relacji B. M. co do meritum sprawy, jej relacji co do przebiegu inkryminowanych oskarżonemu zdarzeń, w oczywisty sposób jest nie do zaakceptowania. Tym bardziej, że sąd I instancji dostrzegł i ten aspekt przy ocenie tych dowodów poddał go analizie, którą sąd odwoławczy w pełni podziela.

Nie budzi też wątpliwości kwestia nagrania dokonanego przez B. M. i doniosłości tego dowodu dla rozstrzygnięcia sprawy. Najistotniejszym jest, że na nagraniu pokrzywdzeni rozpoznali oskarżonego M. B.. Co prawda nagranie nie jest najwyższej jakości, jednak nie sposób uznać, że na jego podstawie nie można było rozpoznać sprawcy. Zwłaszcza w sytuacji gdy strony znajdują się, mieszkają obok siebie i miały ze sobą kontakt na co dzień.

Tym niemniej sąd odwoławczy nie podziela twierdzeń apelacji oskarżonego, jakoby niezasadnym było nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego antropologa na okoliczność wykazania, że osoba na nagraniu to oskarżony. Na pełną akceptację zasługuje postanowienie sądu (k. 284) oddalające wniosek obrońcy w tym przedmiocie. Uprawnienie do przeprowadzenia dowodów czy to z urzędu czy na wniosek stron w zestawieniu z ciężącym

na przewodniczącym obowiązkiem baczności, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, nie oznacza obowiązku przeprowadzenia wszystkich dowodów, jakie hipotetycznie mogłyby cokolwiek wnieść do sprawy. Dowodzenie jakiegokolwiek faktu w procesie karnym musi być uzasadnione rzeczą potrzebną, a nie formalistycznym przeświadczeniem skarżącego, że konieczne jest wykorzystanie wszystkich dostępnych źródeł dowodowych.

W konsekwencji Sąd Okręgowy nie dostrzega uchybienia Sądu I instancji w nieprzeprowadzeniu dowodu sugerowanego przez oskarżonego.

Niezwykle istotnym jest, że zasadnicza argumentacja apelacji opierała się na eksponowaniu dolegliwości zdrowotnych oskarżonego, ograniczeń w chodzeniu, swobody przemieszczania się, poruszaniu się z użyciem kul co miało skutkować niemożnością popełnienia przestępstwa, jako, że sprawca na nagraniu poruszał się swobodnie, schylał się i nawet podbiegł. W tej materii pomijając zasadną argumentację Sądu I instancji na stronie 5 uzasadnienia wyroku (zwłaszcza zeznania świadków w tej materii), należy zauważyć, że przecież oskarżony w czasie zarzutu pracował jako kierownik (wg jego oświadczenia w firmie (...) w G.), gdzie niezbędne jest samodzielne, sprawne poruszanie się. Dowodem przesądzającym natomiast jest dowód z opinii biegłego dr. n. med. J. R., przeprowadzony na wniosek obrońcy w toku postępowania odwoławczego, który

w szczegółowej merytorycznej, opartej zwłaszcza na całości dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach sprawy zaopiniował, że „ stan zdrowia oskarżonego w dniu zdarzenia pozwalał mu na poruszanie się bez użycia kul, w tym wykonanie przysiadu i krótkiego biegu”. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony. Przy tym nie jest istotnym późniejszy czy aktualny stan zdrowia oskarżonego, jego sprawność ruchowa, w tym wpisujące się w jego linię obrony ostentacyjne poruszanie się oskarżonego o kulach na rozprawach odwoławczych.

Jest rzeczą znamioną, że oskarżony nie tylko korzystał z prawa do obrony w niniejszej sprawie ale też aktywnie starał się tworzyć fałszywą rzeczywistość dla ekskulpacji swojej osoby. Stąd w toku postępowanie przed sądem rejonowym, twierdzenie że R. M. szukał osób które spaliłyby mu samochód dla uzyskania odszkodowania, albo też pokrzywdzeni świadczą przeciwko niemu z zemsty jako jego konkurenci w handlu narkotykami. Co więcej na poparcie swych twierdzeń powołał nawet świadków, których zeznania zastały należycie ocenione przez ten sąd a nie było to przedmiotem zaskarżenia.

Po przesądzającej opinii biegłego dr. n med. J. R. o fizycznych możliwościach popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, ten zmienił taktykę i starał się wykazać że sprawcą przestępstwa zniszczenia samochodu na szkodę małż. M. jest N. Z.. Sąd odwoławczy nie ma wątpliwości, że zeznania D. M. powstały właśnie na użytek niniejszego postępowania,

dla poprawienia sytuacji procesowej oskarżonego i w porozumieniu z nim. Sąd przesłuchując N. Z. nie miał wątpliwości, że został w bezzasadny sposób pomówiony przez D. M. o podpalenia samochodu; faktycznie zgodnie z jego relacją oskarżonego widział pierwszy raz na oczy, nie zna go; nie znał też D. M., nie wiedział o co w tej sprawie chodzi, nic nie wiedział o spaleniu samochodu a., nic takiego nie zrobił, ani komukolwiek o tym nie mówił. Jest rzeczą znamionną, że na takie zeznania świadka, obecny na sali rozpraw oskarżony nie zareagował, nie zadał żadnego pytania, które podważałoby jego twierdzenia. W zamian przedłożył kolejne pismo podpisane przez osoby trzecie, które twierdziły, że słyszały o sprawstwie N. Z., w tym rzekomo przyznał ten fakt w rozmowie, której byli świadkami, domagał się ich przesłuchania przez sąd. Tymczasem po upadku uprzedniej linii obrony dowód ten wpisywał się wyłącznie w obecnie przyjętą linię obrony, stworzenia dowodów na sprawstwo N. Z. i przedłużenie postępowania.

Nadto sąd nie dostrzega jakiegokolwiek motywu dla działania N. Z. na szkodę małż. M. a w przypadku M. B. , obok dowodów wprost wskazanych przez sąd I instancji , znamionny jest też związek czasowy między groźbami oskarżonego zniszczenia samochodu pokrzywdzonych z powodu parkowania na jego miejscu a realizacją tej groźby krótko potem. Nadto gdyby B. M. nie obawiała się takiego działania oskarżonego, gdyby owa groźba nie padła i nie była realna, nie nastawiłaby nagrywania w swoim telefonie,

wręcz spodziewając się tego co nastąpiło.

Finalnie w pełni uprawniona jest teza o braku wątpliwości co do winy M. B. w zakresie zarzucanych mu czynów.

Ad.2. Zarzut zasadny. „Rażąca niewspółmierność kary”, o jakiej traktuje treść art.438 pkt 4 kpk zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a tą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art.53 kk i art.54§1 kk oraz zasad wymiaru kary ukształtowanych ugruntowaną praktyką orzecniczą. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach wymiaru kary, ale różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną można by nazwać, także w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco niewspółmierną”, to jest w stopniu nie dającym się zaakceptować.

Częściowo zasadna jest argumentacja obrońcy zawarta w jego apelacji. W ocenie sądu Okręgowego orzeczona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 190 §1 kk nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk; niewątpliwie bowiem ustalone okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przypisanego oskarżonemu czynu, a także prezentowane przez wymienionego właściwości i warunki osobiste powodują, że niepodobna jest skutecznie

wywodzić, że wymierzona oskarżonemu kara razi surowością; Sąd I instancji przeprowadził wszelkie te dowody, które leżały u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie wymiaru kary względem oskarżonego, a swoje stanowisko w tym względzie przekonująco uzasadnił. Sąd odwoławczy stanowisko to podziela; w szczególności rozstrzygając w tej materii Sąd Rejonowy należycie ocenił okoliczności obciążające zwłaszcza uprzednią kilkakrotną karalność, jego motywację oraz zdemoralizowanie. W tej sytuacji apelacja obrońcy w tej części jest wyłącznie polemiką z rozstrzygnięciem Sądu I instancji.

Z kolei zasadna jest apelacja co do kary w pozostałym zakresie, jako że wymierzona oskarżonemu kara za przestępstwo zniszczenia mienia w wysokości 3 lat pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie surowa do stopnia jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu a całokształt represji karnej przekracza stopień jego winy; wymierzając temu oskarżonemu karę Sąd Rejonowy w Bydgoszcy nienależycie ocenił stopień winy oskarżonego we wskazanym zakresie; oczywistym bowiem jest, iż w każdym wypadku wymierzania kary sąd winien baczyć, aby całokształt represji karnej nie przekraczał stopnia winy (tzn. by nie wymierzono kary ponad winę sprawcy, chociażby przemawiały za tym potrzeby prewencji indywidualnej i ogólnej).

Dlatego też Sąd zmienił zaskarżony wyrok poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 2 do roku i 6 miesięcy uznając je za adekwatną do stopnia winy i

<p>społecznej szkodliwości jego czynu oraz że spełni ona wobec niego cele kary w zakresie wychowawczego oddziaływania a przy tym jest adekwatna do stopnia winy.</p> <p>Konsekwencją obniżenia jednostkowej kary pozbawienia wolności było też obniżenie kary łącznej do roku i 9 miesięcy. Realia niniejszej sprawy wskazują bowiem na zasadność wymierzenia M. B. kary z zastosowaniem zasady asperacji, Jednoznacznie przemawia za tym ścisły związek podmiotowy między poszczególnymi czynami oraz zbieżność czasowa między nimi.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>Oskarżony wniósł o jego uniewinnienie ewentualnie o uchylene i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego skarżący nie przedstawili przekonującej argumentacji pozwalającej na zmianę zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Apelacje zawierają odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadzają się do stwierdzenia, że dowody „niekorzystne” dla oskarżonego w szczególności zeznania małż. M. „są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za</p>		

wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego negujące swoją winę.

Dowodem przesądzającym natomiast winę oskarżonego co do przestępstwa zniszczenia mienia jest dowód z opinii biegłego dr. n. med. J. R., przeprowadzony na wniosek obrońcy w toku postępowania odwoławczego, który w szczególowej merytorycznej, opartej zwłaszcza na całości dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach sprawy, zaopiniował, że „ stan zdrowia oskarżonego w dniu zdarzenia pozwalał mu na poruszanie się bez użycia kul, w tym wykonanie przysiadu i krótkiego biegu”. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony.

Nie ma żadnych podstaw do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie zawinienia oskarżonego.

Nadto wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest sprzeczny z treścią art. 437 § 2 k.p.k. Nie zachodzą też przesłanki wskazane w art. 439 § 1 k.p.k., oraz art. 454 k.p.k. Zebrany w sprawie materiał dowodowy jest kompletny, Sąd odwoławczy uzupełnił go w postulowanym przez obrońcę zakresie. .

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Ustalenie o sprawstwie i zawinieniu oskarżonego oraz wymierzeniu kary za czyn z art. 190 §1 kk	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Argumentacja jak wyżej. W powyższym zakresie brak było podstaw do ingerencji sądu odwoławczego w orzeczenie pierwszoinstancyjne z uwagi na prawidłowe przeprowadzenie postępowania w sprawie , prawidłowość dokonanej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów a w konsekwencji na zasadność poczynionych ustaleń faktycznych. Nie ma też żadnych podstaw do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie winy oskarżonego.</p> <p>W ocenie sądu Okręgowego także orzeczona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 190 §1 kk nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że: wymierzoną oskarżonemu w pkt 2 karę pozbawienia wolności obniżono do 1 roku i 6 miesięcy a wymierzoną oskarżonemu w pkt 3 karę łączną pozbawienia wolności obniżono do 1 roku i 9 miesięcy;	
Zwięźle o powodach zmiany	
Kara wymierzona oskarżonemu za przestępstwo zniszczenia mienia w wysokości 3 lat pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie surowa do stopnia jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu a całokształt represji karnej przekracza stopień jego winy; dlatego też Sąd zmienił zaskarżony wyrok poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 2 do roku i 6 miesięcy uznając je	

za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości jego czynu oraz że spełni ona wobec niego cele kary w zakresie wychowawczego oddziaływania a przy tym jest adekwatna do stopnia winy.

Konsekwencją obniżenia jednostkowej kary pozbawienia wolności było też obniżenie kary łącznej do roku i 9 miesięcy; realia niniejszej sprawy wskazują bowiem na zasadność wymierzenia oskarżonemu kary z zastosowaniem zasady asperacji; przemawia za tym ścisły związek podmiotowy między poszczególnymi czynami oraz zbieżność czasowa między nimi.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciążył Skarb Państwa, uznając, iż uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

7. PODPIS